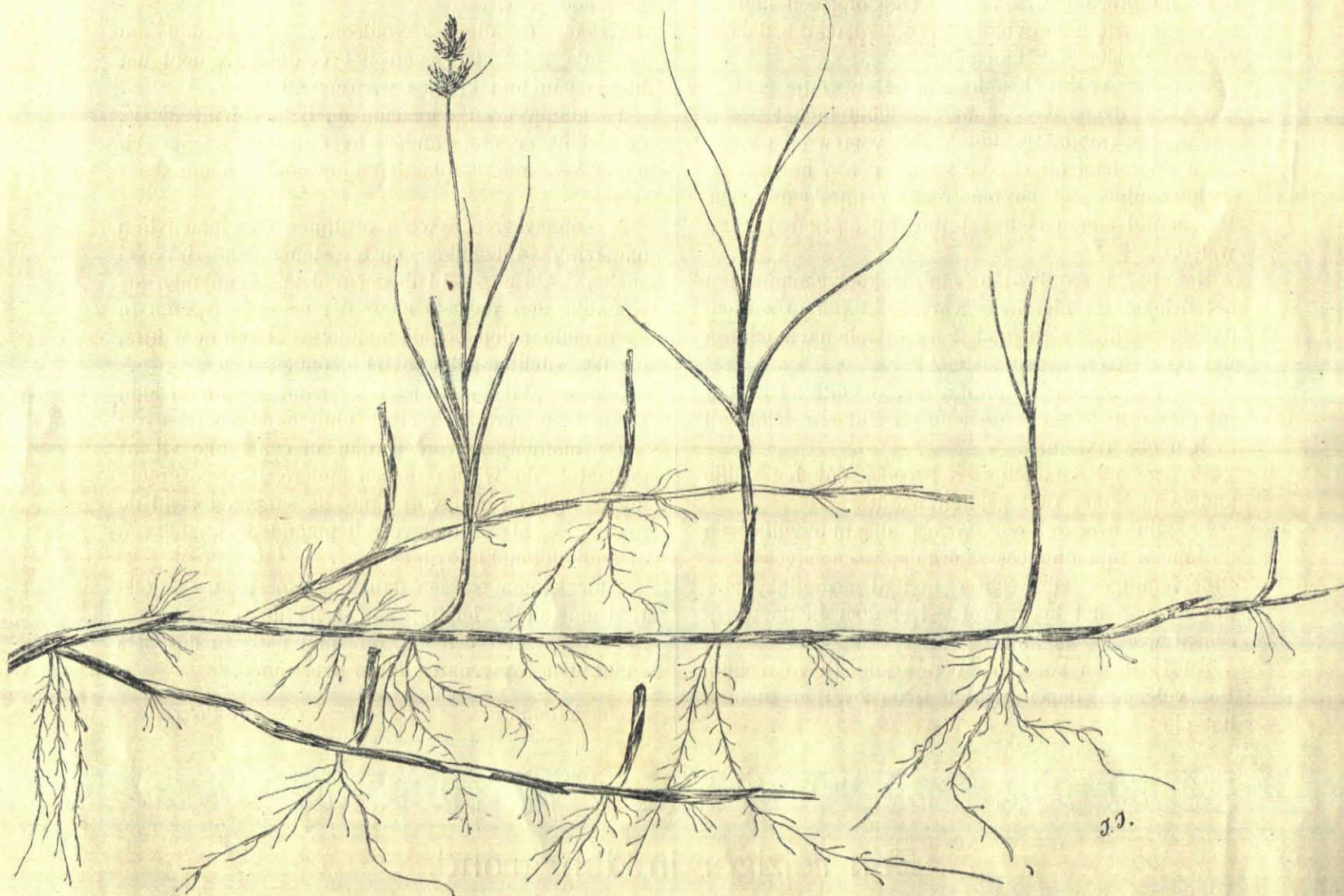

loopen, maar elkaar op allerlei manieren kruisen. We willen een der stengeltjes uitgraven. Terwijl we dat voorzichtig doen, zien we, dat het bevestigd zit op een horizontalen steel, die een decimeter diep in den grond ligt. Dien steel ontblooten wij verder en komen zoo aan een tweede stengeltje, dat óók loodrecht naar boven is gegroeid. Nu brengen we de hand onder het horizontale deel en trekken het voorzichtig omhoog. De losse zandgrond gaat werken en scheuren. Zie, daar komen wij achter het geheim; nú weten we, waardoor al die spruiten in

De teekening geeft een klein gedeelte van zoo'n groot geheel te zien. De wortelstok zendt daar twee takken uit, ieder met twee boven den grond komende spruiten (welker bovendeel echter is weggesneden). We treffen het goed, daar de vier niet afgesneden spruiten in ontwikkeling eene mooi afklimmende reeks te zien geven: de eerste staat al in bloei, de vierde is nog maar een onbeteekenend priempje, evenals het horizontaal voortlopende einde van den onderaardschen stengel.

In de leerboeken staat te lezen, wat eigenlijk een

eene rij staan: ze zitten alle op eenzelfden door den grond kruipenden zogenaamden wortelstok (*rhizoma*). Reeds hebben we dezen over eene lengte van een meter losgewerkt en nog zijn we niet aan het einde. We graven nog wat door en eindelijk hebben we eene enkele, meters lange, plant in handen. Het blijkt, dat al de afzonderlijke spruiten, die we op eene oppervlakte van eenige vierkante meters uit den grond zagen komen, bijeen behooren. Het zijn de takken van één stengel, die zelf nooit voor het licht komt, maar horizontaal in den bodem voortgroeit en zich daar ook nog in alle richtingen vertakt.

wortelstok is, en waarom hij niet als een wortel, maar als een stengel moet beschouwd worden. Bij onze zegge zijn de kenmerken bijzonder duidelijk. Een waterpas voortkruipend plantendeel, uit leden bestaande en met groote bladachtige schubben bedekt, dat hebben wij hier en dat kan nimmer een wortel zijn. Vooral het geled voorkomen en het bezit van bladachtige deelen zijn echte stengelkenmerken.

Wij zagen daar, dat de jongste spruit, die nog niet boven den grond komt, en ook het uiteinde van den wortelstok priemvormig zijn. In dien vorm boren zij het gemakkelijkst door het zand. Het